

flytten penge frem og tilbage. Jeg tror, der kun er ganske få kommunalpolitikere i dette land, der kunne bestå med karakteren 6, hvis de skulle forklare tilskudssystemet mellem stat, amter og kommuner, og ordningen her er en af delene i det foretagende.

Vi kan ikke støtte lovforslaget.

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Jeg vil godt besvare det spørgsmål, hr. Klaus Hækkerup stillede, eller jeg skal måske snarere sige løse den rebus, der er tale om. Det er fuldstændig korrekt, at der er opstået en lille trykfejl, og jeg vil godt fortælle, hvori den består.

I nr. 2 står der: »I § 17, stk. 2, ændres i nr. 4 »tilskudsåret,« til: og så skulle der have stået »tilskudsåret.« Det skyldes, at nr. 5 ophæves, og en tankerække bliver normalt afsluttet med et punktum og ikke med et komma. Der er for kort tid siden taget skridt til, at det bliver rettet, og det har Folketinget fået besked om.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Tredje næstformand (Margrete Auken):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Kommunaludvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

10) Første behandling af lovforslag nr. L 106: Forslag til lov om ændring af lov om afgift af affald og råstoffer.

Af skatteministeren (Carsten Koch).
(Fremsat 4/12 96).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Erik Mortensen (S):

En forhøjelse af afgifterne for forbrænding, deponering m.v. af vores forskellige affaldskategorier er helt klart et incitament til øget genanvendelse.

I lovforslaget, som er en ændring af den præcisering, vi indførte i 1993 om håndtering af affald, er der stadig den samme vægtning af de forskellige typer affald, så der sker ikke noget her i denne omgang. Der er også den samme liste over friholdte kategorier, altså diverse biobrændsler, klinisk affald osv.

Der er dog ét element, som er meget vigtigt at drage frem under denne debat om affaldstaksterne. Det er den transport af affald fra vore nabolande, specielt Tyskland, som sker over grænsen til Danmark, og som selvfølgelig er begrundet i de meget, meget høje afgifter på bortskaffelse af affald i Tyskland. Dette forhold har gjort det lukrativt at sende det til Danmark til videre behandling, typisk afbrænding i danske varmegærker, og det er selvfølgelig klart, at den høje afgift i Danmark vil lægge en dæmper på denne transport.

Vi har i mange andre sammenhænge taget højde for prisniveauerne i samhandelen mellem Danmark og Tyskland, bl.a. benzinpriserne. Til gengæld må vi sige, at her på affaldssiden har vi lagt os langt, langt under Tyskland – med den tydelige effekt, at vi har været nettoimportør af tysk affald.

Et tiltag som det, vi ser her, arbejder selvfølgelig i den rigtige retning, så vi i højere grad kan afvikle denne trafik, og bl.a. på baggrund heraf kan jeg på Socialdemokratiets vegne anbefale lovforslaget.

Jens Løgstrup Madsen (V):

Dette lovforslag er jo en del af det såkaldte finanslovforlig mellem regeringen, SF og Enhedslisten, og det er et lovforslag, som på mange praktiske områder kommer til at berøre både borgerne og det private erhvervsliv. Det er også et lovforslag, som vi nu nærmest skal til at hastebehandle i Folketinget, uden at det har været ude til offentlig debat, uden at det har været ude til høring, og sandsynligvis også uden at der bliver tid til en tilstrækkelig grundig udvalgsbehandling.

Fra Venstres side føler vi ikke, det er en ansvarlig måde at behandle Folketinget på, og vi vil selvfølgelig holde regeringen fuldt ud

ansvarlig for de fodfejl, som begås i forbindelse med lovforslaget. Det plejer at være således, at når vi lovgiver om disse grønne afgifter, går der kun et halvt til et helt år, før vi skal rette lovgivningen til, og det vil sandsynligvis også ske her.

Forslaget om afgift på forbrænding af slam og forhøjelse af afgiften på affald er en ekstraudgift, der nu sendes til borgerne og det private erhvervsliv, som endnu en gang får deres omkostningsniveau forøget, som endnu en gang bliver pålagt en masse administrative byrder. Vi kan se, hvordan regeringen bliver ved og ved med at udbygge den del af sin afgifts- og miljøpolitik, som bygger på, at vi vedrørende hele afgiftsområdet og miljøområdet får en stadig mere kompliceret og uigennemskuelig lovgivning.

I Venstre har vi i og for sig grundlæggende en positiv holdning til, at man kan bruge afgiftsinstrumentet, også når det gælder om at værne om miljøet. Vi mennesker har et ansvar for at værne om den natur, som vi er afhængige af. Denne indsats for miljøet kan efter Venstres opfattelse godt forenes med produktion og forbrug, og det kan gøres ved at spænde markedskonomen for miljøbeskyttelsen. Prismekanismen kan i mangfoldige tilfælde anvendes til at fremme et miljøvenligt forbrug og vil ofte give en mere effektiv miljøbeskyttelse for færre penge end en centralistisk forbudspolitik. Ja, grønne afgifter kan endda i nogle tilfælde ligefrem være en reguleringsafgiftsform.

Men det må aldrig, aldrig glemmes, at deres anvendelse er forbundet med mange praktiske problemer. Der er ingen objektive kriterier for fastsættelse af afgifternes størrelse, og derfor kan afgifterne også – det ser vi lige præcis i det her tilfælde – nemt blive større, end de konkrete problemer berettiger til, og denne risiko forstærkes af, at grønne afgifter, som vi også ser det i det her tilfælde, kan blive et skalkeskjul for finansiering af flere offentlige udgifter f.eks. i form af finurlige offentlige tilskudsordninger.

Og det gælder også med det her lovforslag, som jo er en del af det forlig, som regeringen har indgået med SF og Enhedslisten. Hvem kan så egentlig protestere mod en skat, som sigter mod skabelse af et renere miljø, men som jo også bruges til at dække og finansiere hullet i den statskasse, som pengene stadig væk fosser ud af?

I Venstre vil vi under udvalgsbehandlingen søge at få afklaret mange af de uklarheder, der er i lovforslaget, samt dets praktiske konsekvenser for erhvervslivet. Og jeg kan allerede

nu sige, at Venstre ikke vil være med til denne form for hævnning af omkostningsniveauet for det private erhvervsliv. Derfor stemmer vi imod lovforslaget.

(Kort bemærkning).

Erik Mortensen (S):

Jeg faldt selvfølgelig over en bemærkning fra hr. Jens Løgstrup Madsen om, at affaldsaffigterne ikke er nogen objektiv størrelse i sig selv, at det kan være ganske tilfældigt, hvordan de bliver fastsat, men jeg synes, det er yderst vigtigt at bemærke de afgiftsniveauer, som vi tit sammenligner vores med, nemlig vore nabolandes. Det eksempel med importen af tysk byggeaffald, som jeg nævnte, er i sig selv et udslag af en differentieret pris på vores affaldsbortskaffelse, hvor vi jo har lagt os i den nedre del af skalaen og dermed pådrager os selv en ikke særlig hensigtsmæssig import.

Så jeg synes nok, at når man taler om niveauer, bør man også differentiere og spørge: Hvad er egentlig følgerne? Det er klart, at det er svært at opstille et objektivt kriterium på et område som dette, men vi har i hvert fald set resultaterne, hvis vi ikke også rent prismæssigt er ret kontante i vores håndtering: Så bliver vi taberne i spillet.

(Kort bemærkning).

Jens Løgstrup Madsen (V):

Hvis dette lovforslag er en del af en ansvarlig miljøpolitik, hvorfor er det så ikke sendt til høring? Hvorfor har vi så ikke fået en grundig offentlig debat? Nej, dette lovforslag er ikke en del af en ansvarlig miljøpolitik. Det er en del af et politisk forlig, som regeringen har lavet med SF og Enhedslisten. Hvis det var det første, så kunne vi få den seriøse debat, som hr. Erik Mortensen åbenbart lægger op til.

Brian Mikkelsen (KF):

Da et flertal i Folketinget vedtog den oprindelige lov om disse ting, skete det med henblik på at mindske affaldsproblemet i Danmark. Der var udsigt til, at dyngerne af affald ville vokse med 50 pct. op mod årtusindeskiftet, og så syntes man, det var på tide at tage fat på problemet.

Det var en borgerlig regering, der tog fat på det her problem. I loven blev der lavet en kompensationsordning for genanvendelsesvirksomheder, som kom i klemme i lovgivningen, men intentionen for den daværende borgerlige regering var klar: Der skulle gøres noget ved problemet.

Derfor synes vi også fra konservativ side, at det er ekstra ærgerligt, at regeringen nu bruger loven til at dække de udgifter, som finanslovtalen med venstrefløjspartierne medfører. Afgiften vil næste år koste erhvervslivet ca. 80 mio. kr., mens husholdningerne og det offentlige får en samlet regning på 130 mio. kr. Regeringen strammer bare skatteskruen endnu en gang – med den følgerkning, at det igen er dansk erhvervsliv og konkurrenceevnen, det går ud over.

I den behårde konkurrence på eksportmarkederne må de danske virksomheder se sig slået af lande med en knap så restriktiv miljøpolitik. Der skal ikke herske tvivl om, at vi fra konservativ side vil gøre meget for miljøet, men der skal altså også være mening med galskaben, og det mener vi ikke helt der er i det her forslag.

Når regeringen så i den ene erhvervsredegørelse efter den anden erklærer, at en styrket konkurrenceevne er et vigtigt mål, så synes vi, det er uforståeligt, at man samtidig pålægger eksporterhvervene den ene afgift efter den anden. Det kunne jo være meget skægt at lade Erhvervsministeriets testvirksomheder, som erhvervsministeren gør så meget ud af, vurdere forslaget. Jeg tror ikke, der kan være tvivl om resultatet.

Vi vil altså ikke være med til fra konservativ side at finansiere venstrefløjens ideologiske forslag. Jeg vil dog godt sige, at vi støtter intentionerne og bevæggrundene bag forslaget, men hvis befolkningen og erhvervslivet skal have respekt for Folketingets gode hensigter med miljøet, så skal man ikke bruge afgifter som en skatteskrue.

Vi mener, at der i dette forslag mangler en samlet vurdering af hele området, altså en miljøpolitisk sammenhæng.

Det er selvfølgelig klart, at vi er enige med regeringen i, at det er bedre med forbrænding og energiudledning end med deponering. Hvem vil have deponering? Men det her forslag har efter vores mening en rent fiskal karakter og indgår altså ikke i genanvendelsespolitikken. Det vil sige, at vi på det foreliggende grundlag ikke kan støtte forslaget.

Anni Svanholt (SF):

SF's overordnede holdning til affaldsaffgifter er, at afgifterne skal være indrettet, så de fremmer affaldsminimering og genanvendelse og reducerer affaldsforbrænding og deponering. Det er et vigtigt mål for os, og vi er i SF enige i, at det er

vigtigt at indføre en afgift på slam til afbrænding, som der ikke har været tidligere, og samtidig fritage slam til biogas.

Slam bør kunne anvendes på markerne, men det er jo klart, at det skal være af en sådan kvalitet, at det kan anvendes uden problemer. Derfor mener vi, at det er meget vigtigt, at der er en tilskyndelse til at fjerne de forurenende stoffer ved kilden, så slammet kan blive renere, og det er også baggrunden for de principper, som bliver gældende i den nye spildevandsafgift.

Så vi er enige og støtter dette forslag, men har nogle bemærkninger til nogle enkelte dele, som vi gerne vil have belyst lidt nærmere under udvalgsbehandlingen. Det drejer sig om de restprodukter, der bliver tilbage efter elproduktion på de store kraftværker, og som ikke er afgiftsbelagt. Vi ser meget gerne i SF, at energiprisen afspejler de fulde omkostninger, altså også omkostningerne ved at bortskaffe et restprodukt eller et affaldsstof; det vil vi se nærmere på under udvalgsbehandlingen.

Et andet forhold er genbrugsvirksomhederne, som i almindelighed er en god aktivitet, og jo mere man kan genindvinde i de virksomheder, jo bedre. Men vi er fuldt klar over, at der er nogle lidt utilsigtede virkninger med den nuværende afgift, og at der vil blive nedsat et udvalg, som skal kigge nærmere på det. Vi mener, at det er meget rigtigt og positivt, at det udvalgsarbejde bliver igangsat, sådan at afgifterne kan blive tilpasset, så man kan opnå maksimal genbrug i genbrugsvirksomhederne. Men i øvrigt støtter vi selvfølgelig forslaget.

Bent Hindrup Andersen (EL):

Indledningsvis kan jeg sige, at vi støtter forslaget, da det jo er en del af den aftale, som vi har indgået med regeringen og SF om finansloven.

Vi synes, det er en meget fornuftig måde at hente noget finansiering på, fordi de to afgifter på deponering og på afbrænding vil være med til at sætte spørgsmålet om at få en ordentlig affaldshåndtering på dagsordenen, og fordi det efter vores opfattelse går i en økologisk retning.

Hvis man endelig skal se på det sådan rent skattemæssigt, og hvem man skal udskrive regningen til, så er der her en langt større vægt på erhvervslivet end på forbrugerne. Det kan vi også godt lide.

Vi synes så, at det bør følges op med nogle initiativer på affaldsområdet, og når det drejer sig om det reelle affald, synes vi, at der skal en nytænkning i gang i forhold til en emballage-

duktion i dagligvarehandelen, hvor sigtet efter vores opfattelse er at reducere affaldsmængderne samt at få langt mere af emballagen til at være komposterbar emballage.

Når det drejer sig om slamområdet, er det vores opfattelse, at vi skal nå frem til en decentral økologisk håndtering. Vores daglige gylleudledning fra byerne af urin og fæces sender vi – ud over at vi blander det godt og grundigt sammen – ud sammen med 10-20 l godt grundvand, og så bliver det undervejs ude i rensningsanlæggene blandet med lidt kemi, så det bliver selvstændige kemiske fabrikker. Desuden sørger man for, at alle næringsstofferne kommer væk, ved at man til sidst belufter, sådan at det sidste interessante næringsstof er væk. Det er her vores opfattelse, at vi skal frem til at få lavet forsøg med at etablere separationstoiletter. Det er meget vanskeligere at omstille gyllebyerne, end det er at omstille gyllelandbrugene. Men vi mener, vi skal tage fat på det, og vi mener, at det her kunne være en anledning til, at vi begynder at kigge på det. Så vi synes under alle omstændigheder, at det er et godt forslag.

Vi vil godt tilslutte os det, der kom fra fru Anni Svanholt: at man kigger lidt mere på det affald, der er fra kraftvarmefabrikkerne og afbrændingsanstalterne. Vi er selvfølgelig især interesseret i, at vi også får sat fokus på det affald, der er fra afbrænding af halm. Det betragtes jo i dag som rent, men det er det ikke. Der er et meget, meget stort affaldsproblem, der slet ikke er løst, og derfor synes vi, at man måske kunne kigge på det spørgsmål under forhandlingerne. Men det er klart, at vi vedkender os den aftale, vi har indgået med regeringen, så det her er selvfølgelig under forudsætning af, at forligsparterne kan blive enige om en regulering på det område.

Med disse bemærkninger vil jeg sige, at vi støtter forslaget, og samtidig takke De Radikale og Fremskridtspartiet for, at jeg kunne få lov at holde min ordførertale før dem.

Elisabeth Arnold (RV):

Det Radikale Venstre er principielt tilhænger af grønne afgifter eller afgifter i forbindelse med miljøpolitikken, og vi finder, at de afgifter, der er foreslået her, er afgifter, som vil være adfældsregulerende, og som vil trække i den rigtige retning – eller skubbe udviklingen i en rigtig retning.

Målene må på lang sigt være, at vi får en mindre produktion eller en mindre fremstilling af

affald i det hele taget, at vi genbruger og nyttiggør så meget som overhovedet muligt af affaldet, at vi forbrænder en mindre del, og at vi deponerer så lidt som overhovedet muligt. Det må være prioritetsrækkefølgen: at vi producerer mindre, genbruger så meget som muligt og deponerer så lidt som muligt.

Vi mener, at de afgifter, der er foreslået her, skubber denne udvikling en lille smule i den rigtige retning. Det er ikke den endelige løsning, men vi ser fra radikal side gerne denne udvikling fortsat og vil tilslutte os forslaget.

Kim Behnke (FP):

Forslaget består jo af to elementer, dels forhøjelse af afgiften på affald og dels forhøjelse af afgiften på visse råstoffer. Og Fremskridtspartiets opfattelse er den, at råstofafgifter absolut kan være velargumenterede, men at det provenu, der opnås ved, at der lægges afgifter på råstoffer, skal tilbageføres i form af skattelettelser til befolkningen, frem for – som i det her tilfælde – at pengene bruges i et politisk forlig med venstrefløjten, hvor man kan risikere, at de går til alt muligt fra flere studiepladser til andre af elementerne i den store finanslovaftale.

Med hensyn til affaldsdelen har vi jo noteret os, at store, velestimerede foretagender som Renosam har frarådet, at forslaget vedtages. Og vi har noteret os, at der allerede med de afgifter, der er i dag, er store problemer med det, der hedder sort deponering.

For dem, der ikke måtte have kendskab til det, vil jeg forklare, at sort deponering foregår på den måde, at en lastvognfuld affald bliver bakket ind på en grusvej og læsset af på en landmands ejendom. Og landmanden er måske slet ikke opmærksom på, at det har fundet sted, men bliver det først, når en af de emsige miljøkommissærer fra amtskommunen spørger: Hvad med det læs affald, der er på din grund? Og så er landmanden pligtig at betale for at få det bortskaffet og at betale afgiften.

Og hvis afgiften forhøjes, som regeringen nu foreslår, frygter vi, at der er endnu flere, der vil føle sig fristede til i stedet for at deponere affaldet og dermed betale afgiften så at læsse det af bag en hybenhæk eller et eller andet sted ude på en mark, og det er ganske enkelt urimeligt over for de mennesker, som får pålagt ekstraudgifter i forbindelse med den efterfølgende bortskaffelse af affaldet.

Vi har et andet eksempel, som viser, hvor absurd tingene fungerer: Hvis en entreprenør,

som har en af disse knusemaskiner, der laver murbrokker og betonaffald osv. om til et granulat, som kan genanvendes, så om vinteren, hvor der er vådt, ønsker at bruge en del af granulatet til at sikre sin indkørsel, skal han betale en afgift til staten, mens han derimod slipper for afgiften, hvis han sælger et læs granulat til en vognmand og vognmanden kører en tur ud på hovedvejen og vender og kører tilbage og sælger det til entreprenøren igen, for så modregnes afgiften, og dermed koster det ham ikke nogen afgift til staten.

Der er altså tale om et område her, hvor vi har det problem, at de mennesker, der sidder og laver de her regler, er så fjernt fra virkeligheden, er så fjernt fra det, der foregår ude omkring, at de laver nogle regler, der enten ikke virker i praksis eller har en decideret skadelig virkning.

Og så er der problemet med importen af tysk affald:

Vi mener bestemt ikke, at det danske samfund skal overdænges med affald fra Tyskland, og derfor er det selvfølgelig rigtigt set, at hvis affaldsavgiften forhøjes, kan det være, at tyskerne afholder sig fra at køre affaldet herop. Men skal der være logik i det ræsonnement, må det være sådan, at det merprovenu, der dermed kommer ind, tilbageføres til danske virksomheder og husholdninger, så de ikke opnår nogen yderligere afgiftsbelastning.

Og vi kan se, at det samlede årsprovenu, når det her er fuldt indkørt, bliver på et par hundrede millioner kroner.

Så kan man sige: Jamen det klarer folk jo nok, og hvis man regner ud, hvad det koster for den enkelte husstand, betyder det jo ikke alverden.

Jo det gør! For allerede i dag lider mange danskere jo under, at vi har verdens højeste skatte- og afgiftstryk.

Derfor er vores holdning til lovforslaget, at vi for det første vil have, at provenuet bliver tilbageført i form af skattelettelser og ikke bliver brugt til tant og fjas andre steder på finansloven, og at vi for det andet vil have, at der bliver fundet en løsning på problemet med den sorte deponering af affald, før vi kan se det fornuftige i, at afgiften forhøjes.

Men som vi jo er blevet bekendt med tidligere under debatten, er lovforslaget ikke lagt til forhandling i Folketinget, men en konsekvens af en fast politisk aftale, som regeringen har med venstrefløjten, og som vi ikke gør os nogen illusioner om at vi er i stand til at ændre, og med det som udgangspunkt går vi til udvalgsarbejdet med det formål at få forslaget afvist.

Egil Møller (DF):

Som det er sagt før, lægger lovforslaget op til, at der indføres endnu en ny afgift, nemlig en afgift på slam, der afbrændes på forbrændingsanlæg eller renses på rensningsanlæg.

Desuden forhøjes satserne i affaldsavgiften generelt i forhold til de nugældende regler.

Det betyder flere byrder og mere administration for virksomhederne og borgerne, og det er vi meget imod i Dansk Folkeparti.

Det fremgår af bemærkningerne, at lovforslaget vil have en gunstig indvirkning på miljøet, og det må jeg indrømme at jeg faktisk tvivler på at det vil få, men det er jo noget, som fremtiden vil vise.

Med de bemærkninger kan jeg afsløre, at Dansk Folkeparti er inderligt imod dette forslag.

Skatteministeren (Carsten Koch):

Jeg skal takke for en positiv modtagelse af lovforslaget.

Jeg har nogle enkelte bemærkninger, bl.a. til hr. Jens Løgstrup Madsen, som siger, at nu skal vi igen til at rette på den lovgivning, som vi har på miljøområdet.

Må jeg her gøre hr. Løgstrup Madsen opmærksom på, at der i det lovforslag, som der sigtes til, direkte ligger, at der hvert år skal foretages en revision af det, og at det er en aftale med erhvervene, som de er glade for, fordi tingene så kan revideres og justeres i overensstemmelse med de behov, der måtte opstå.

Det ligger altså direkte i CO₂-avgiftslovgivningen; så det er der ikke noget forkert i. Jeg kan i hvert fald ikke se, at der kan være noget grundlag for at bruge den argumentation, at nu skal lovgivningen revideres igen, når der i CO₂-avgiftslovgivningen direkte står, at vi forpligter os til at foretage en årlig justering af den.

Jeg hører jo så meget fra V og K i den forbindelse: Der er ikke grænser for, hvad de vil gøre for miljøet! Det er jo blevet et fuldstændig forudsigteligt ritual, hver gang det drejer sig om miljøspørgsmål, i hvert fald i forbindelse med miljøafgifter, at der ikke er grænser for, hvad V og K vil gøre for miljøet, men at de ikke vil være med til lige præcis det, som det drejer sig om i den pågældende sag. Og argumentet er altid, at hvis afgiftsinstrumentet skal bruges, må det ikke være fiskalt.

Må jeg her minde om, at det er meget svært at opkræve en afgift, som ikke giver et provenu, og at vi i øvrigt er forpligtede til at gøre opmærksom på, hvad provenuet vil blive.

Så på den måde har V og K jo seriøst sagt: Vi går ind for også at bruge afgiftsinstrumentet, men det skal være adfærdsregulerende; det må ikke være fiskalt. Men da enhver afgift vil give et vist provenu, har de altså på én og samme gang hævet den miljøpolitiske fane til uanede højder og sagt: Desværre er det her jo fiskalt, og derfor kan vi ikke medvirke til det.

Lidt mere seriøsitet udbedes fra de to partier.

(Kort bemærkning).

Jens Løgstrup Madsen (V):

Det danske erhvervsliv er ikke glad for, at de grønne afgifter konstant sættes op. Der er faktisk ganske stor antipati over for den måde, som regeringen hele tiden bliver ved med at skruer denne afgiftsskrue op på. Det mener jeg man klart kan se af de meldinger, det kommer med. Der er også bekymringer over alle de utilsigtede konsekvenser, som denne afgiftslovgivning har.

Og det var de utilsigtede konsekvenser, jeg hentydede til i min tale, nemlig at vi hele tiden skal rette lovgivningen til, fordi der opstår ting, som man ikke havde tænkt sig, fordi man ikke gjorde arbejdet godt nok, da man kom med lovforslaget.

Vi ser jo igen og igen på skatteområdet, at vi hele tiden skal lave noget om, fordi der er den ene utilsigtede konsekvens efter den anden.

Hvorfor ikke give os god tid til det? Hvorfor ikke sende forslagene til høring og lade dem få en ordentlig behandling i parlamentet? Det var det, jeg lagde op til.

Skatteministeren (Carsten Koch):

Så må jeg forklare hr. Jens Løgstrup Madsen det lidt mere tydeligt:

Hvis vi nu ser på den store CO₂-afgiftslovgivning, som der jo tit refereres til, var der faktisk næsten trekvart års høring af erhvervslivet og diskussioner frem og tilbage og embedsmandsgrupper og teknikergupper sammen med erhvervene og uden for erhvervene og diskussioner blandt ministrene. Jeg har faktisk aldrig været ude for noget, der var så grundigt gennemarbejdet.

Men for at tilgodese erhvervene har vi en årlig revision af det pågældende lovkompleks for at få rettet eventuelt opståede problemer.

Så man kan ikke bruge det argument, at der skal foregå en revision, fordi der ikke har været et forudgående seriøst diskussionsarbejde og

udvalgsarbejde og høringsarbejde. Det argument kan ikke bruges, for vi havde simpelt hen lige præcis en meget grundig høring i forbindelse med CO₂-afgiftspakken.

Men uagtet denne omstændighed har vi altså besluttet at tage eventuelle problemer op på en seriøs måde én gang om året.

Så jeg forstår ikke logikken i argumentet, og jeg kommer formentlig heller ikke til det.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Tredje næstformand (Margrete Auken):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Skatteudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget.

(Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

11) Første behandling af L 110:

Forslag til lov om ændring af forskellige lovbestemmelser om inddrivelse af gæld til det offentlige. (Effektivisering af det offentliges restanceinddrivelse).

Af finansministeren (Mogens Lykkesøft).

(FremSAT 5/12 96).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Per Kaalund (S):

Socialdemokratiet kan støtte lovforslaget om at effektivisere det offentliges restanceinddrivelse ved at ændre beløbsgrænsen for indberetning til private kreditoplysningbureauer fra 25.000 til 5.000 kr., for vi mener, at det har en præventiv effekt, og skyldnerne får særdeles mange chancer for at fjerne eller nedbringe deres gæld til det offentlige ved gennem skriftlige forhandlinger at få mulighed for at indgå forlig.